

[Alfred Hansen.]

der er mulighed for at få tilskud til medicin, som er købt i et andet nordisk land. Det er jo glædeligt, at der undertiden tages nordiske initiativer. Vi er jo ellers ikke forvænt med den slags initiativer her i tinget. Det plejer normalt at være mere EF-orienterede initiativer, regeringen lægger op til. I praksis betyder det nok ikke så meget. Der henvises jo også til i bemærkningerne, at det kun er ca. 12 pct. af de registrerede lægemidler, der er fælles.

Der står i bemærkningerne, at man havde tænkt sig et forslag om en stærkere offentlig styring, men da udvalgsarbejdet ikke er blevet færdigt, har man udskudt dette forstærkede krav om offentlig styring. Jeg vil gerne sige fra retsforbundet, at man skal ikke fremskynde udvalgsarbejdet med hensyn til at sikre en stærkere offentlig styring af dette område.

Vi kan også vældig acceptere, at kiropraktorerne får en stærkere placering. Vi har i retsforbundets arbejdsprogram et forslag om en sikringsordning, og denne sikringsordning går bl. a. ud på at udgifter til læge, tandlæge, speciallæge og kiropraktor m. v. skal betales.

Jeg vil gerne pointere i forbindelse med hele medicin- og lægeproblematikken angående lægers frie etableringsret, som har været meget inde i debatten, at jeg finder det relevant at nævne det i denne forbindelse, at vi er meget stærke modstandere af, at der mellem erhvervsorganisationer og det offentlige indgås overenskomster eller træffes kollegiale aftaler, som begrænser lægernes frie ret til at nedsætte sig. Og jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren vil gå ind for, at der ikke indgås aftaler med PLO, Praktiserende Lægers Organisation, hvorved der sker begrænsninger i den frie nedsættelsesret i praksis.

Erlendsson (FP):

Jeg er jo læge, og det specielle standpunkt, jeg har taget i spørgsmålet om kiropraktorerens samarbejde med lægerne og lægernes med kiropraktorerne, er i vide kredse blevet fortolket sådan, at jeg ønskede at begrænse kiropraktorerens ret til at behandle patienter. At det ikke er tilfældet, har jeg ikke engang kunnet overbevise min egen gruppe om, så derfor optræder jeg her ikke som ordfører for folketingsgruppen.

Det, som har været væsentligt for mig i forholdet til kiropraktorerne, er, at kiropraktorerne ikke ønsker at undergive sig den kontrol,

som alle andre personalegrupper inden for sundhedssektoren her i landet er undergivet, nemlig indenrigsministeriets sundhedsstyrelse. Jeg finder, at det er en ganske barok situation, at en gruppe sundhedspersonale, som jeg betragter kiropraktorerne hørende til, har nægtet at underkaste sig en sådan kontrol. Man har motiveret det med, at i sundhedsstyrelsen sidder deres modstandere, lægerne. Der sidder sandelig også andre i sundhedsstyrelsen. Der er konsulenter for hver enkelt personalegruppe inden for sundhedssektoren. Der er farmaceuter fra apotekerne, der er dyrlæger, og der er sygeplejersker. Der ville efter min mening ikke være noget som helst i vejen for, at kiropraktorerne også kunne få en konsulent, som kunne rådgive sundhedsstyrelsen i spørgsmål om kiropraktorerens arbejdsområde og specielle færdigheder.

Jeg ville gerne, at kiropraktorerne skulle optages som et ligeværdigt led i sundhedssektoren her i landet, og den tale om, at lægerne ikke vil samarbejde med kiropraktorerne, er i hvert fald ikke rigtig. Professor Ove Bøje, som er professor i fysiurgi, selv om han vist lige er gået af fra Rigshospitalet, arbejdede i mange år med kiropraktorerne, og de håndgreb, som kiropraktorerne er kendt for, er også indført i den lægelige undervisning.

Det er altså et frugtbart samarbejde mellem læger og kiropraktorer, jeg hele tiden har talt for. Derfor har det for mit vedkommende ikke bare været et spørgsmål om tilbagemeldingspligt, fordi det er en helt naturlig ting inden for læger tilhørende forskellige specialer, at man naturligvis giver besked videre til den læge, der næste gang skal behandle patienten; om, hvad man har fundet, og hvilken behandling man har institueret. Hvis kiropraktorerne skulle blive et ligeværdigt medlem af sundhedssektoren, skulle den samme regel naturligvis også gælde for dem.

Jeg synes, at det er meget meget dumt af kiropraktorerne at føre en sådan krig imod lægerne, imod sundhedsstyrelsen, som de har gjort, og at det er meget forkert af sundhedsstyrelsen at opgive at føre det igennem, som ville være til størst gavn for kiropraktorerne: at få deres behandlingsfelt afgrænset på en sådan måde, at man ville kunne sige: her var de særligt kyndige, her var det dem, man skulle henvende sig til. Det forhindrer de med den stivsende holdning, de har haft over for denne to års forsøgsperiode, som det lykkedes at gen-